Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

31. ledna 2019*

„Kasační opravný prostředek – Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice – Zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů – Zrušení zápisu Tribunálem Evropské unie – Změna kritérií pro zápis na seznam osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje – Opětovný zápis – Důkazy označené datem předcházejícím prvnímu zápisu – Skutečnosti známé před prvním zápisem – Překážka věci rozsouzené – Rozsah – Právní jistota – Ochrana legitimního očekávání – Zásada *ne bis in idem* – Účinná soudní ochrana“

Ve věci C-225/17 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 27. dubna 2017,

Islamic Republic of Iran Shipping Lines, se sídlem v Teheránu (Írán),

Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), se sídlem v Teheránu,

Khazar Shipping Lines, se sídlem v Anzali Free Zone (Írán),

IRISL Europe GmbH, se sídlem v Hamburku (Německo),

Qeshm Marine Services & Engineering Co., původně IRISL Marine Services and Engineering Co., se sídlem v Qeshm (Írán),

Irano Misr Shipping Co., se sídlem v Alexandrii (Egypt),

Safiran Payam Darya Shipping Lines, se sídlem v Teheránu,

Marine Information Technology Development Co., původně Shipping Computer Services Co., se sídlem v Teheránu,

Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., též Soroush Sarzamin Asatir, se sídlem v Teheránu,

Hoopad Darya Shipping Agency, původně South Way Shipping Agency Co. Ltd, se sídlem v Teheránu,

Valfajr 8th Shipping Line Co., se sídlem v Teheránu,

zastoupené M. Lester, QC, a M. Taher, solicitor,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelky),

* Jednací jazyk: angličtina.

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Rada Evropské unie, zastoupená J. Knealem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

podporovaná

Evropskou komisí, zastoupenou D. Gauci, jakož i T. Scharfem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí v prvním stupni (T-87/14),

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, T. von Danwitz (zpravodaj), C. Lycourgos, E. Juhász a C. Vajda, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 13. září 2018,

vydává tento

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se společnost Islamic Republic of Iran Shipping Lines (dále jen „IRISL“), Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Shipping Lines, IRISL Europe GmbH, Qeshm Marine Services & Engineering Co. (původně IRISL Marine Services and Engineering Co.), Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Marine Information Technology Development Co. (dříve Shipping Computer Services Co.), Rahbaran Omid Darya Ship Management Co. (též Soroush Sarzamin Asatir), Hoopad Darya Shipping Agency (dříve South Way Shipping Agency Co. Ltd) a Valfajr 8th Shipping Line Co. domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 17. února 2017, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada (T-14/14 a T-87/14, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2017:102), kterým Tribunál zamítl jejich návrhy znějící:

– ve věci T-14/14, na zrušení rozhodnutí Rady 2013/497/SZBP ze dne 10. října 2013, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 272, s. 46), jakož i nařízení Rady (EU) č. 971/2013 ze dne 10. října 2013, kterým se mění nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 272, s. 1), a to v rozsahu, v němž jsou těmito akty dotčeny (dále jen „sporné akty z října 2013“),

– ve věci T-87/14, na prohlášení nepoužitelnosti rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 a dále na zrušení rozhodnutí Rady 2013/685/SZBP ze dne 26. listopadu 2013, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 316, s. 46), jakož i prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1203/2013 ze dne 26. listopadu 2013, kterým se provádí nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 316, s. 1), a to v rozsahu, v němž jsou těmito akty dotčeny (dále jen „sporné akty z listopadu 2013“).

Skutečnosti předcházející sporu

2 Dne 23. prosince 2006 Rada bezpečnosti Organizace spojených národů (dále jen „Rada bezpečnosti“) přijala rezoluci 1737 (2006), která na základě svého bodu 7 stanoví zákaz vyvážet do Íránské islámské republiky zboží a technologie související s jejími jadernými činnostmi představujícími riziko šíření jaderných zbraní nebo vývoj nosičů jaderných zbraní.

3 Dne 24. března 2007 Rada bezpečnosti přijala rezoluci 1747 (2007), jejíž bod 5 zakazuje, aby Íránská islámská republika přímo nebo nepřímo prodávala či převáděla ze svého území nebo prostřednictvím svých státních příslušníků nebo za použití plavidel či letadel pod její vlajkou zbraně či související materiál.

4 Dne 9. června 2010 Rada bezpečnosti přijala rezoluci 1929 (2010), jejímž cílem bylo rozšířit působnost omezujících opatření uložených jejími předchozími rezolucemi, jakož i zavést dodatečná omezující opatření vůči Íránské islámské republice.

5 Evropská rada dne 17. června 2010 uvítala přijetí rezoluce 1929 (2010) a vyzvala Radu Evropské unie, aby přijala opatření k provedení opatření uvedených v této rezoluci a doprovodná opatření s cílem napomoci prostřednictvím jednání k vyřešení všech existujících obav týkajících se vývoje citlivých technologií Íránskou islámskou republikou na podporu jejího jaderného a raketového programu (dále jen „prohlášení ze dne 17. června 2010“). Tato opatření se měla týkat oblasti obchodu, finančního sektoru, odvětví íránské dopravy, včetně společnosti IRISL a jejích dceřiných společností, a klíčových odvětví plynárenského a ropného průmyslu. Rovněž se plánovalo rozšíření zmrazení majetku, zejména pak majetku příslušníků Islámských revolučních gard.

6 Dne 26. července 2010 bylo přijato rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39, a oprava Úř. věst. 2010, L 197, s. 19), jehož body 4, 5, 7 a 8 odůvodnění stanoví:

„(4) Dne 9. června 2010 přijala [Rada bezpečnosti] [rezoluci] 1929 (2010) […]

(5) Dne 17. června 2010 […] Evropská rada vyzvala Radu, aby přijala opatření k provedení opatření uvedených v [rezoluci Rady bezpečnosti 1929 (2010)] a doprovodná opatření […]

[…]

(7) [Rezoluce] 1929 (2010) rozšiřuje působnost finančních a cestovních omezení uložených [rezolucí] 1737 (2006) na další osoby a subjekty, včetně osob a subjektů působících v rámci islámských revolučních gard a subjektů společnosti [IRISL].

(8) V souladu s [prohlášením ze dne 17. června 2010] by se vedle osob a subjektů určených Radou bezpečnosti […] měla omezení vstupu a zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů vztahovat i na další osoby a subjekty […]“

7 Článek 20 odst. 1 písm. b) tohoto rozhodnutí stanovil zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů „osob[ám] a subjekt[ům], které […] se podílejí na íránských jaderných činnostech, […] nebo osob[ám], které napomáhaly určeným osobám či subjektům vyhýbat se ustanovením rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) a 1929 (2010) nebo tohoto rozhodnutí, jakož i dalším vysoce postaveným příslušník[ům] a subjekt[ům] […] společnosti [IRISL] a subjekt[ům], které [jí] jsou vlastněny nebo ovládány nebo jednají [jejím] jménem [na její účet], přičemž tyto osoby nebo subjekty jsou uvedeny v příloze II“.

8 Názvy navrhovatelek byly zapsány do přílohy II uvedeného rozhodnutí, mimo jiné z důvodů, pokud jde o společnost IRISL, že „byla zapojena do přepravy vojenského nákladu, včetně vývozu zakázaného nákladu z Íránu. Tři takové incidenty, které byly jasným porušením, byly oznámeny výboru Rady bezpečnosti […] pro sankce […]“, a pokud jde o ostatní navrhovatelky, ty byly zapsány z důvodu, že byly vlastněny nebo ovládány IRISL nebo jednaly na její účet.

9 Téhož dne, 26. července 2010, byly prováděcím nařízením Rady (EU) č. 668/2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2010, L 195, s. 25), názvy navrhovatelek doplněny na seznam obsažený v příloze V nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2007, L 103, s. 1) z důvodů, které byly v podstatě totožné s důvody uvedenými v předchozím bodě.

10 Nařízení Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1) stanovilo ve svém čl. 16 odst. 2 písm. d) zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů, které patří osobám, subjektům nebo orgánům uvedeným v příloze VIII, které byly uznány „jako právnická osoba, subjekt nebo orgán vlastněný, držený či ovládaný [IRISL]“. Toto kritérium pro zápis bylo v podstatě převzato do čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1).

11 Názvy navrhovatelek byly následně zachovány v příloze VIII nařízení č. 961/2010 a v příloze IX nařízení č. 267/2012, a to z důvodů, které jsou v podstatě totožné s důvody uvedenými v bodě 8 tohoto rozsudku.

12 Rozsudkem ze dne 16. září 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada (T-489/10, dále jen „rozsudek ze dne 16. září 2013“, EU:T:2013:453), Tribunál zrušil v rozsahu, v němž se týkají navrhovatelek, přílohu II rozhodnutí 2010/413, přílohu prováděcího nařízení č. 668/2010, přílohu VIII nařízení č. 961/2010 a přílohu IX nařízení č. 267/2012 z důvodů, že Rada právně dostačujícím způsobem neodůvodnila své tvrzení, že IRISL napomáhala určené osobě nebo subjektu porušovat rezoluce Rady bezpečnosti, ani neprokázala, že IRSL tím, že třikrát přepravovala vojenský materiál v rozporu se zbrojním embargem, podporovala šíření jaderných zbraní.

13 Dne 10. října 2013 přijala Rada rozhodnutí 2013/497. Podle bodu 2 odůvodnění tohoto rozhodnutí kritéria, na jejichž základě se určují osoby, jimž se zakazuje vstup do Unie a jimž se zmrazují finanční prostředky a která zahrnují osoby a subjekty napomáhající určeným osobám nebo subjektům vyhnout se ustanovením příslušných rezolucí Rady bezpečnosti nebo rozhodnutí 2010/413, nebo je porušovat, by měla být pozměněna, aby se vztahovala i na osoby nebo subjekty vyhýbající se uvedeným ustanovením nebo je porušující.

14 Uvedené rozhodnutí změnilo znění čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, takto:

„osobami a subjekty, […] které se podílejí na íránských jaderných činnostech […] nebo osobami, které se vyhýbaly ustanovením rezolucí [Rady bezpečnosti] 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) a 1929 (2010) nebo tohoto rozhodnutí nebo je porušovaly, nebo které napomáhaly určeným osobám či subjektům vyhýbat se jim nebo je porušovat, jakož i dalšími příslušníky a subjekty […] společnosti IRISL a subjekty, které jsou [jí] vlastněny nebo ovládány, nebo osobami a subjekty, které jednají [jejím] jménem [na její účet], nebo osobami a subjekty, které [jí] poskytují pojištění nebo jiné podstatné služby, přičemž tyto osoby nebo subjekty jsou uvedeny v příloze II“.

15 Dne 10. října 2013 Rada přijala rovněž nařízení č. 971/2013 k zajištění provádění rozhodnutí 2013/497 v Evropské unii, které změnilo znění čl. 23 odst. 2 písm. b) a e) nařízení č. 267/2012 takto:

„[…] Příloha IX obsahuje seznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů, které byly […] označeny jako:

[…]

b) fyzické nebo právnické osoby, subjekty či orgány, které se vyhýbaly ustanovením tohoto nařízení, rozhodnutí [2010/413] nebo rezolucí [Rady bezpečnosti] 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) a 1929 (2010) nebo je porušovaly nebo napomáhaly osobám, subjektům či orgánům uvedeným na seznamu vyhýbat se jim nebo je porušovat;

[…]

e) právnické osoby, subjekty či orgány, které jsou vlastněny nebo ovládány [IRISL], nebo fyzické či právnické osoby, subjekty nebo orgány jednající jejím jménem [jednající na její účet], nebo fyzické či právnické osoby, subjekty nebo orgány, které společnosti IRISL nebo subjektům jí ovládaným, vlastněným či jednajícím jejich jménem [jednajícím na její účet] poskytují pojištění nebo jiné důležité služby.“

16 Spornými akty z listopadu 2013 Rada opět zařadila názvy navrhovatelek na seznam osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413, a rovněž na seznam obsažený v příloze IX nařízení č. 267/2012 (dále jen „sporné seznamy“).

17 Důvody pro zápis IRISL na tyto seznamy byly totožné a byly formulovány následovně:

„IRISL je zapojena do přepravy materiálu souvisejícího se zbraněmi z Íránu, čímž porušuje odstavec 5 rezoluce [Rady bezpečnosti] 1747 (2007). V roce 2009 byla Výboru [Rady bezpečnosti] pro sankce proti Íránu oznámena tři jasná porušení této rezoluce.“

18 Ostatní navrhovatelky byly znovu zapsány na uvedené seznamy z důvodu, pokud jde o společnosti HDSL, Safiran Payam Darya Shipping Lines a Hoopad Darya Shipping Agency, že „jedna[ly] […] na účet společnosti IRISL“, pokud jde o společnosti Khazar Shipping Lines, IRISL Europe a Valfajr 8th Shipping Line, že byly „vlastněn[y] IRISL“, pokud jde o společnosti Qeshm Marine Services & Engineering a Marine Information Technology Development, že byly „ovládán[y] IRISL“, pokud jde o společnost Irano Misr Shipping, že „poskyt[ovala] důležité služby společnosti IRISL“, a pokud jde o společnost Rahbaran Omid Darya Ship Management, že „jedna[la] […] na účet společnosti IRISL a poskyt[ovala] jí důležité služby“.

19 Za účelem provádění společného komplexního akčního plánu ze dne 14. července 2015 dohodnutého s Íránskou islámskou republikou k íránské jaderné otázce Rada dne 18. října 2015 přijala rozhodnutí (SZBP) 2015/1863, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2015, L 274, s. 174), kterým bylo vůči navrhovatelkám pozastaveno použití omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2013/685, a dále prováděcí nařízení (EU) 2015/1862, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2015, L 274, s. 161), které odstranilo jejich názvy ze seznamu obsaženého v příloze IX posledně uvedeného nařízení.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

20 Návrhy došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 6. ledna a 7. února 2014 navrhovatelky podaly ve věci T-14/14 žalobu znějící na zrušení sporných aktů z října 2013 a ve věci T-87/14 žalobu znějící na zrušení sporných aktů z listopadu 2013, a dále na to, aby byly sporné akty z října 2013 prohlášeny za nepoužitelné na základě článku 277 SFEU. Tribunál tyto dvě věci spojil pro účely ústní části řízení a rozsudku.

21 Tribunál poté, co v napadeném rozsudku zamítl žalobu ve věci T-14/14, rozhodl o žalobě ve věci T-87/14. V bodech 53 až 105 napadeného rozsudku nejprve zamítl všechny žalobní důvody vznesené navrhovatelkami na podporu námitky protiprávnosti vznesené proti sporným aktům z října 2013. První žalobní důvod vycházel z neexistence právního základu, druhý z porušení jejich legitimního očekávání a ze zásady právní jistoty, zásady *ne bis in idem* a zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, třetí ze zneužití pravomoci, čtvrtý z porušení jejich práva na obhajobu a pátý z porušení jejich základních práv, zejména jejich práva na vlastnictví a práva na ochranu jejich dobré pověsti.

22 V bodech 106 až 211 napadeného rozsudku Tribunál dále zamítl všechny žalobní důvody vznesené navrhovatelkami na podporu jejich návrhu na zrušení sporných aktů z listopadu 2013. První žalobní důvod vycházel z neexistence právního základu, druhý ze zjevně nesprávných posouzení učiněných Radou Evropské unie, třetí z porušení práva na obhajobu, čtvrtý z porušení zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty, zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, zásady *ne bis in idem* a zásady zákazu diskriminace a pátý z porušení jejich základních práv, zejména jejich práva na vlastnictví a práva na ochranu dobré pověsti, jakož i z porušení zásady proporcionality.

23 V důsledku toho Tribunál zamítl žaloby ve věcech T-14/14 a T-87/14 v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastnic řízení před Soudním dvorem

24 Navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– vyhověl návrhovým žádáním, které uvedly před Tribunálem, a

– uložil Radě náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení v prvním stupni.

25 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

– odmítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný nebo jej případně zamítl jako neopodstatněný;

– podpůrně, pokud Soudní dvůr rozhodne, že se napadený rozsudek zrušuje, a vydá sám konečné rozhodnutí, zamítl žalobu znějící na zrušení, jakož i návrh na určení nepoužitelnosti a

– uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

26 Evropská komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– odmítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný nebo jej případně zamítl jako neopodstatněný a

– uložil navrhovatelkám náhradu nákladů tohoto řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K přípustnosti kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

27 Rada namítá nepřípustnost kasačního opravného prostředku s odůvodněním, že navrhovatelky nemají právní zájem na jeho řešení v důsledku zrušení omezujících opatření přijatých vůči nim prostřednictvím rozhodnutí 2015/1863 a prováděcího nařízení 2015/1862, jakož i neexistence poškození jejich dobré pověsti jejím rozhodnutím zařadit je opětovně na sporné seznamy spornými akty z listopadu 2013. Zejména důvody pro tento opětovný zápis podle ní odkazují na veřejnou zprávu Výboru pro sankce Rady bezpečnosti za rok 2009.

28 Komise dodává, že kasační opravný prostředek musí být prohlášen za nepřípustný v rozsahu, v němž se navrhovatelky ve skutečnosti snaží dosáhnout toho, aby Soudní dvůr nově přezkoumal věc pravomocně rozsouzenou Tribunálem. V tomto ohledu tvrdí, že se navrhovatelky do značné míry omezují na zopakování žalobních důvodů a argumentů, které byly vzneseny před Tribunálem, aniž by se omezily na právní otázky, zejména v rámci jejich šestého důvodu kasačního opravného prostředku.

29 Navrhovatelky tvrdí, že kasační opravný prostředek je přípustný. Zaprvé tvrdí, že opravdu mají právní zájem na podání kasačního opravného prostředku s cílem dosáhnout uznání skutečnosti, že vůči nim přijatá omezující opatření byla protiprávní *ab initio*, napravení své pověsti, již poškodila sama Unie, případně k uplatnění návrhu na náhradu škody. Zadruhé tvrdí, že nesprávné právní posouzení, kterého se dopustil Tribunál, jež by podle nich mělo vést ke zrušení napadeného rozsudku, jasně vyplývá z jejich kasačního opravného prostředku.

Závěry Soudního dvora

30 Zaprvé, pokud jde o právní zájem, podle ustálené judikatury platí, že existence právního zájmu navrhovatele na podání kasačního opravného prostředku předpokládá, že výsledek řízení o kasačním opravném prostředku může účastníku řízení, který jej podal, přinést prospěch (rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 43 a citovaná judikatura).

31 Soudní dvůr přitom rozhodl, že osoba nebo subjekt, jejichž jméno či název bylo zapsáno na seznam osob, jejichž majetek se zmrazuje, mají nadále přinejmenším morální zájem na zrušení tohoto zápisu, zejména s ohledem na důsledky pro jejich pověst, a to i poté, co jejich jméno či název bylo z takového seznamu vypuštěno nebo co bylo pozastaveno zmrazení jejich majetku (rozsudky ze dne 29. listopadu 2018, National Iranian Tanker Company v. Rada, C-600/16 P, EU:C:2018:966, bod 33 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 29. listopadu 2018, Bank Tejarat v. Rada, C-248/17 P, EU:C:2018:967, bod 29).

32 Z toho vyplývá, že navrhovatelky mají přinejmenším morální zájem domáhat se i nadále zrušení napadeného rozsudku s cílem dosáhnout zrušení jejich opětovného zápisu na sporné seznamy, třebaže zmrazení jejich majetku vyplývající z tohoto opětovného zápisu na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 bylo pozastaveno a jejich název byl vypuštěn ze seznamu obsaženého v příloze IX nařízení č. 267/2012 na základě rozhodnutí 2015/1863 a prováděcího nařízení 2015/1862. Stejně tak pouhá okolnost, že se takový zápis zakládá na veřejné zprávě mezinárodní instituce, jako je Rada bezpečnosti, nezpochybňuje přinejmenším morální právní zájem, jenž má dotyčná osoba nebo subjekt s cílem dosáhnout zrušení unijního aktu, který by mohl sám o sobě způsobit újmu jeho pověsti, či takovou dříve existující újmu zhoršit.

33 Námitce nepřípustnosti vznesené Radou tudíž nelze vyhovět.

34 V rozsahu, v němž Komise zadruhé namítá nepřípustnost kasačního opravného prostředku z důvodu, že navrhovatelky požadovaly pouze opětovný přezkum žalobních důvodů a argumentů již vznesených před Tribunálem, je třeba připomenout, že jestliže navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, právní otázky přezkoumané v prvním stupni mohou být znovu projednány v rámci kasačního opravného prostředku. Kdyby totiž navrhovatel nemohl takto svůj kasační opravný prostředek opřít o důvody a argumenty již použité před Tribunálem, ztrácelo by řízení o kasačním opravném prostředku částečně svůj smysl (rozsudky ze dne 19. ledna 2017, Komise v. Total a Elf Aquitaine, C-351/15 P, EU:C:2017:27, bod 31, jakož i citovaná judikatura, a ze dne 17. května 2017, Portugalsko v. Komise, C-337/16 P, EU:C:2017:381, bod 20).

35 V projednávané věci kasační opravný prostředek posuzovaný jako celek s dostatečnou přesností identifikuje vytýkané body napadeného rozsudku, jakož i důvody, proč podle navrhovatelek byly stiženy nesprávným právním posouzením, a neomezuje se na pouhé opakování nebo reprodukci argumentů, jak uvedla Komise, což tedy Soudnímu dvoru umožňuje provést přezkum legality.

36 Za těchto podmínek je třeba zamítnout námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí v rozsahu, v němž směřuje proti kasačnímu opravnému prostředku jako celku.

37 Toto konstatování však nepředjímá výsledek posouzení přípustnosti v rámci odděleného posuzování některých důvodů kasačního opravného prostředku (rozsudky ze dne 14. června 2016, Marchiani v. Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 34, a ze dne 4. května 2017, RFA International v. Komise, C-239/15 P, nezveřejněný, EU:C:2017:337, bod 20).

K věci samé

38 Navrhovatelky na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňují devět důvodů.

39 Prvních pět důvodů kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se měl dopustit Tribunál při posuzování žalobních důvodů tvrzených na podporu námitky protiprávnosti vznesené ve věci T-87/14 a směřující proti sporným aktům z října 2013, jimiž Rada změnila kritéria pro zápis na seznamy osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje.

40 Poslední čtyři důvody kasačního opravného prostředku směřují ke zpochybnění přezkumu Tribunálu týkajícího se důvodů pro zrušení sporných aktů z listopadu 2013, dovolávaných v téže věci, jimiž Rada opětovně zařadila názvy navrhovatelek na sporné seznamy, a to jednak, pokud jde o IRISL, na základě kritéria pro zápis podle čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2013/497, a čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012, ve znění nařízení č. 971/2013 [dále jen „kritérium týkající se porušení rezoluce 1747 (2007)“], a jednak, pokud jde o další navrhovatelky, na základě kritéria pro zápis podle čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2013/497, a čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012, ve znění nařízení č. 971/2013 (dále jen „kritérium týkající se vazby na společnost IRISL“).

41 Zaprvé je třeba přezkoumat druhý a osmý důvod kasačního opravného prostředku společně s třetími částmi prvního a šestého důvodu kasačního opravného prostředku, které vycházejí z nesprávného právního posouzení týkajícího se důsledků rozsudku ze dne 16. září 2013, zadruhé druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z neposkytnutí odpovědi na argument, podle něhož Rada neposkytla objektivní důvod a odůvodnění změny kritérií pro zápis na seznamy osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, učiněné spornými akty z října 2013, zatřetí čtvrtý a sedmý důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení práv na obhajobu, začtvrté třetí, pátý a devátý důvod kasačního opravného prostředku společně s první částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhou částí šestého důvodu kasačního opravného prostředku vycházející

z porušení zásady proporcionality a základních práv, jakož i nesprávného právního posouzení Tribunálu tím, že rozhodl, že se Rada nedopustila zneužití pravomoci, a na závěr první část šestého důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení Tribunálu tím, že nekonstatoval, že se Rada několikrát dopustila zjevně nesprávného posouzení.

Ke druhému a osmému důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i ke třetím částem prvního a šestého důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

42 Podstatou druhého a osmého důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i třetích částí prvního a šestého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelek je, že Tribunál měl nesprávně za to, že v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, který nabyl právní moci, mohla Rada přijmout sporné akty z října 2013 a listopadu 2013, aniž porušila zásadu věci pravomocně rozsouzené, zásadu ochrany legitimního očekávání, právní jistoty, zásadu *ne bis in idem* a právo na účinný opravný prostředek zakotvené v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Jediným účelem sporných aktů z října 2013 bylo podle navrhovatelek obejít tento rozsudek.

43 Navrhovatelky mají za to, že tyto zásady brání tomu, aby Rada přeformulovala kritéria pro zápis s cílem opětovně je zařadit na sporné seznamy v případě neexistence změny skutečností nebo nových důkazů, a když rozsudek ze dne 16. září 2013 konstatoval, že neexistuje vazba mezi zákazem převodu zbraní podle bodu 5 rezoluce 1747 (2007) a šířením jaderných zbraní, a zrušil kritérium pro zápis týkající se subjektů majících vazby na IRISL. Opětovný zápis společnosti IRISL se přitom zakládá na stejných tvrzeních týkajících se údajných porušení rezoluce 1747 (2007), k nimž došlo v roce 2009, jako byla ta, jež byla základem pro jejich původní zápis, zrušený rozsudkem ze dne 16. září 2013. Tribunál se omezil na konstatování, že tyto skutečnosti byly dostatečně aktuální.

44 Navrhovatelky dodávají, že možnost opětovně zapsat osobu nebo subjekt na seznam osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, po zrušení prvního zápisu, nepřiznává Radě absolutní a neomezenou pravomoc opětovně je zapsat na základě stejných skutečností, které byly charakterizovány odlišně. Body 186 až 189 napadeného rozsudku jsou tedy podle jejich názoru nesprávné. Jiný výklad by vedl pouze k „zacyklení“ sporu a zbavil by právo na účinný opravný prostředek smyslu.

45 Rada, podporovaná Komisí, s argumenty navrhovatelek nesouhlasí.

– *Závěry Soudního dvora*

46 Nejprve, jak Tribunál správně připomněl v bodě 183 napadeného rozsudku, zrušující rozsudky unijních soudů poté, kdy se stanou konečnými, představují překážku věci pravomocně rozsouzené. Tato překážka se nevztahuje pouze na výrok zrušujícího rozsudku, nýbrž i na odůvodnění, které je nezbytnou oporou jeho výroku, a je od něj proto neoddělitelné (rozsudky ze dne 29. listopadu 2018, National Iranian Tanker Company v. Rada, C-600/16 P, EU:C:2018:966, bod 42, jakož i ze dne 29. listopadu 2018, Bank Tejarat v. Rada, C-248/17 P, EU:C:2018:967, bod 70).

47 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že překážka věci pravomocně rozsouzené se váže pouze ke skutkovým a právním otázkám, které byly soudním rozhodnutím skutečně nebo nutně rozhodnuty (rozsudky ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, EU:C:2011:191, bod 123, jakož i ze dne 13. září 2017, Pappalardo a další v. Komise, C-350/16 P, EU:C:2017:672, bod 37), jak vyplývá i z bodu 184 napadeného rozsudku.

48 V projednávané věci je třeba uvést, jak Tribunál správně konstatoval v bodě 185 napadeného rozsudku, že Tribunál v rozsudku ze dne 16. září 2013 zrušil původní zápis společnosti IRISL na seznam poté, co v bodech 38 a 39 tohoto rozsudku uvedl, že odůvodnění tohoto zápisu, pokud jde o napomáhání určené osobě nebo subjektu porušovat rezoluce Rady bezpečnosti, bylo nedostatečné, a dále tím, že v bodech 58 a 66 uvedeného rozsudku konstatoval, že Rada neprokázala, že společnost IRISL tím, že třikrát přepravovala vojenský materiál v rozporu se zákazem stanoveným v odstavci 5 rezoluce 1747 (2007), podporovala šíření jaderných zbraní. Tribunál tímto nicméně nezpochybnil správnost těchto tří incidentů ani důkazy s nimi související.

49 Naproti tomu, jak rovněž vyplývá z bodů 80, 186 a 187 napadeného rozsudku, Tribunál se v rozsudku ze dne 16. září 2013 nevyjádřil ani k platnosti kritérií pro zápis, na nichž se zakládal původní zápis společnosti IRISL, vycházejících z podpory šíření jaderných zbraní a napomáhání určené osobě nebo subjektu porušovat rezoluce Rady bezpečnosti, ani k otázce, zda byl zápis společnosti IRISL odůvodněn na základě kritéria týkajícího se porušení rezoluce 1747 (2007).

50 Pokud jde o jiné navrhovatelky než společnost IRISL, z bodu 188 napadeného rozsudku rovněž správně vyplývá, že v rozsudku ze dne 16. září 2013 Tribunál pouze konstatoval, že okolnost, že tyto společnosti jsou vlastněny nebo ovládány společností IRISL nebo že jednají na její účet, neodůvodňuje, aby vůči nim byla přijata nebo zachována omezující opatření, jelikož společnost IRISL nebyla sama platně zapsána na seznamy osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, aniž zkoumal legalitu kritérií, na nichž se zakládal jejich zápis, ani otázku, zda tato kritéria splňovaly.

51 Jak přitom uvedla generální advokátka v bodě 106 svého stanoviska, ze zjištění Tribunálu v rozsudku ze dne 16. září 2013, která byla připomenuta v bodech 48 až 50 tohoto rozsudku, k nimž se pojí překážka věci pravomocně rozsouzené podle judikatury citované v bodech 46 a 47 tohoto rozsudku, nevyplývá, že Rada nemohla v rámci opatření přijatých za účelem dosažení souladu s rozsudkem ze dne 16. září 2013 rozhodnout o zachování stávajících kritérií pro zápis, o něž se opíral původní zápisu navrhovatelek, či je jakožto zákonodárce přizpůsobit, aby posílením právních prostředků, které má k dispozici, sledovaly cíl spočívající ve vyvíjení tlaku na Íránskou islámskou republiku s cílem přimět ji ukončit její program šíření jaderných zbraní.

52 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že opětovný zápis společnosti IRISL na sporné seznamy se zakládá na odlišném kritériu, než byla kritéria, na jejichž základě byla zapsána rozhodnutími zrušenými rozsudkem ze dne 16. září dne 2013, a tudíž na odlišném právním základě, jak správně uvedl Tribunál v bodě 186 napadeného rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2018, Bank Tejarat v. Rada, C-248/17 P, EU:C:2018:967, bod 74).

53 Kromě toho je třeba upřesnit, že Soudní dvůr již rozhodl, že protiprávnost, jíž jsou dotčeny akty, kterými byla osoba nebo subjekt zapsána na seznam osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, z důvodu nedostatečnosti důkazů poskytnutých Radou k podepření jejich skutkového základu, nemůže tomuto orgánu bránit, aby po opětovném posouzení situace dotyčné osoby nebo subjektu přijala nová omezující opatření na základě důkazů o skutkovém stavu, které již existují nebo jsou k dispozici (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. listopadu 2018, National Iranian Tanker Company v. Rada, C-600/16 P, EU:C:2018:966, body 45 a 56, jakož i ze dne 29. listopadu 2018, Bank Tejarat v. Rada, C-248/17 P, EU:C:2018:967, body 73 a 82).

54 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, opětovný zápis společnosti IRISL na sporné seznamy vycházející z odlišného kritéria, než byla kritéria, na jejichž základě byly zapsány až do vyhlášení rozsudku ze dne 16. září 2013, jak vyplývá z bodů 132 a 186 napadeného rozsudku, přitom sám o sobě představoval novou skutečnost ve vztahu k situaci ostatních navrhovatelek.

55 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 90 a 189 napadeného rozsudku rozhodl, že překážka věci pravomocně rozsouzené pojící se k rozsudku ze dne 16. září 2013 nebránila přijetí sporných aktů z října 2013 a listopadu 2013.

56 Pokud jde o argument navrhovatelek, podle kterého Tribunál v rozsudku ze dne 16. září 2013 konstatoval, že neexistuje souvislost mezi zákazem stanoveným v bodě 5 rezoluce 1747 (2007) a šířením jaderných zbraní, tento vyplývá z nesprávného výkladu tohoto rozsudku, jelikož – jak vyplývá z bodu 49 uvedeného rozsudku – Tribunál se omezil na výklad kritéria pro zápis vycházejícího z podpory šíření jaderných zbraní a na jeho použití v rámci věci, jež mu byla předložena, přičemž zejména uvedl, že zákazy stanovené v bodě 5 rezoluce 1747 (2007) a v bodě 7 rezoluce 1737 (2006) se navzájem liší a za všech okolností se nutně nevztahují na totožné zboží a technologie. Dále pokračoval tím, že v bodě 52 téhož rozsudku rozhodl, že jemu předložené důkazy neobsahovaly údaje nasvědčující tomu, že se na zboží, jež bylo předmětem tří incidentů připomenutých v bodě 48 tohoto rozsudku, současně vztahoval zákaz týkající se materiálu souvisejícího s šířením jaderných zbraní podle bodu 7 rezoluce 1737 (2006).

57 Pokud jde o zásadu ochrany legitimního očekávání, je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání svědčí každému jednotlivci, u kterého vyvolal unijní orgán podložené naděje na základě konkrétních ujištění, které mu poskytl, jak vyplývá i z bodu 191 napadeného rozsudku. Nikdo se naopak nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud mu nebyla uvedená konkrétní ujištění poskytnuta (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. září 2017, Pappalardo a další v. Komise, C-350/16 P, EU:C:2017:672, bod 39, jakož i ze dne 21. února 2018, Kreuzmayr, C-628/16, EU:C:2018:84, bod 46).

58 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, rozsudek ze dne 16. září 2013 u nich přitom nemohl vyvolat legitimní očekávání, že Rada v návaznosti na tento rozsudek nebude moci změnit použitelná kritéria pro zápis nebo v souladu s uvedeným rozsudkem přijmout rozhodnutí o opětovném zápisu na sporné seznamy do budoucna. Tím méně, jak vyplývá i z bodů 193 a 194 napadeného rozsudku, když Tribunál v bodech 64 a 82 rozsudku ze dne 16. září 2013 upřesnil, že Rada byla oprávněna jakožto zákonodárce upravit použitelné právní předpisy tak, aby rozšířila případy, v nichž mohou být omezující opatření přijata, a měla k dispozici lhůtu dvou měsíců a deseti dní, aby zjištěné porušení zhojila případným přijetím nových omezujících opatření vůči navrhovatelkám. Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že navrhovatelky ve svém kasačním opravném prostředku nevznášejí žádný další konkrétní argument týkající se údajného porušení zásady právní jistoty Tribunálem, nelze takové porušení konstatovat.

59 Pokud jde o zásadu *ne bis in idem* zaručenou článkem 50 Listiny, stačí připomenout, že omezující opatření jsou preventivní povahy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. prosince 2011, Afrasiabi a další, C-72/11, EU:C:2011:874, bod 44, jakož i ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 132), takže se této zásady, která se vztahuje na trestní stíhání a sankce uložené za trestný čin, za nějž již byl vůči osobě vydán osvobozující či odsuzující konečný trestní rozsudek, nelze dovolávat pro zpochybnění platnosti takových opatření.

60 Z toho vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl v bodech 90, 196 a 199 napadeného rozsudku za to, že Rada neporušila zásady ochrany legitimního očekávání a právní jistoty ani zásadu *ne bis in idem*.

61 Konečně navrhovatelky tvrdí, že Tribunál porušil jejich právo na účinnou právní ochranu zakotvené v článku 47 Listiny, jelikož nekonstatoval, že při neexistenci nových skutečností či důkazů Rada Evropské unie nemohla změnit kritéria pro zápis, aby je opětovně zařadila na sporné seznamy.

62 V tomto ohledu je třeba připomenout, že tento článek zajišťuje ochranu přiznanou čl. 6 odst. 1 a článkem 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v unijním právu, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950. V prvním pododstavci uvedeného článku 47 se stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Zásada účinné soudní ochrany však nemůže Radě bránit, aby opětovně zařadila na seznam osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, určitou osobu nebo subjekt na základě jiných důvodů, než o jaké se opíral původní zápis, nebo na

základě totožného důvodu zakládajícího se na jiných důkazech. Cílem této zásady je totiž zajistit, aby bylo možné před soudem napadnout akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení, a nikoli aby nebylo možné na základě jiných důvodů či důkazů přijmout nový akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2018, National Iranian Tanker Company v. Rada, C-600/16 P, EU:C:2018:966, body 53 a 54). Z tohoto důvodu a s ohledem na úvahy uvedené v bodech 53 a 54 tohoto rozsudku uvedená zásada nebránila přijetí sporných aktů z října 2013 a listopadu 2013.

63 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout druhý a osmý důvod kasačního opravného prostředku, jakož i třetí části prvního a šestého důvodu kasačního opravného prostředku.

Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

64 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že se Tribunál v napadeném rozsudku nezabýval žalobním důvodem, který před ním vznesly, jenž vycházel z toho, že Rada nepředložila objektivní důvod ani zdůvodnění změny kritérií pro zápis na seznam osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, prostřednictvím sporných aktů z října 2013.

65 Rada, podporovaná Komisí, tvrdí, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku není opodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

66 Vzhledem k tomu, že druhou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál neodpověděl na jejich argument, podle něhož kritéria pro zápis nebyla přiměřeně odůvodněna, stačí uvést, že v bodech 65 až 78 napadeného rozsudku Tribunál uvedl důvody, proč bylo podle něj taková kritéria třeba považovat za odůvodněná a přiměřená. Z toho vyplývá, že Tribunál na tento argument odpověděl.

67 V rozsahu, v němž je třeba chápat druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku tak, že Tribunálu vytýká, že bez návrhu nezkoumal nedostatečnost formálního odůvodnění sporných aktů z října 2013, jimiž Rada změnila kritéria pro zápis na seznam osob a subjektů, jejichž majetek se zmrazuje, je namístě uvést následující.

68 Podle ustálené judikatury z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se tak dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonat přezkum (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 138, jakož i citovaná judikatura, a ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 50).

69 Odůvodnění však musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Požadavek na odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (v tomto

smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, body 139 a 140, jakož i ze dne 8. září 2016, Iranian Offshore Engineering & Construction v. Rada, C-459/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:646, bod 24).

70 Zaprvé je třeba konstatovat, že bod 2 odůvodnění rozhodnutí 2013/497 uvádí, že kritéria pro zápis na seznamy osob a subjektů, jimž se zmrazuje majetek, která zahrnují osoby a subjekty napomáhající určeným osobám nebo subjektům vyhnout se ustanovením příslušných rezolucí Rady bezpečnosti nebo rozhodnutí 2010/413 nebo je porušovat, musí být pozměněna, aby se vztahovala i na osoby nebo subjekty vyhýbající se uvedeným ustanovením nebo je porušující. Toto odůvodnění je v podstatě převzato do bodu 2 odůvodnění nařízení č. 971/2013.

71 Důvody, proč Rada přijala kritérium týkající se porušení rezoluce 1747 (2007), jež je základem opětovného zápisu společnosti IRISL na sporné seznamy, tak jasně vyplývá ze znění sporných aktů z října 2013. Jak mimoto Tribunál správně uvedl v bodě 68 napadeného rozsudku, obecná unijní pravidla, která stanoví přijetí omezujících opatření, přitom musí být vykládána ve světle znění a předmětu rezolucí Rady bezpečnosti, které provádí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 297, jakož i ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 104).

72 Zadruhé je třeba nejprve uvést, že rozhodnutí 2013/497 ve svých bodech 1 a 3 odůvodnění odkazuje na rozhodnutí 2010/413, jež pozměňuje, které již ve svém čl. 20 odst. 1 písm. b) stanovilo zmrazení finančních prostředků osob a subjektů vlastněných nebo ovládaných společností IRISL nebo jednajících na její účet.

73 Stejně tak se nařízení č. 971/2013 týká nejen těchto rozhodnutí, ale rovněž nařízení č. 267/2012, které pozměňuje, jehož čl. 23 odst. 2 písm. e) již také stanovil zmrazení finančních prostředků těchto osob a subjektů. Toto nařízení č. 267/2012 nahradilo nařízení č. 961/2010, kterým se provádí rozhodnutí 2010/413 a které v článku 16 stanoví zmrazení finančních prostředků osob a subjektů vlastněných nebo ovládaných společností IRISL.

74 Dále rozhodnutí 2010/413 ve svých bodech 4 a 5 odůvodnění odkazuje na přijetí rezoluce 1929 (2010) Radou bezpečnosti, jakož i na prohlášení ze dne 17. června 2010, jímž Evropská rada výslovně vyzvala Radu, aby přijala opatření k provedení opatření uvedených v rezoluci 1929 (2010), jakož i „doprovodná opatření“. Tato opatření se měla vztahovat na íránské odvětví dopravy, včetně „společnosti IRISL a jejích dceřiných společností“.

75 Kromě toho body 7 a 8 odůvodnění rozhodnutí 2010/413 uvádějí, že rezoluce 1929 (2010) rozšířila působnost finančních a cestovních omezení uložených rezolucí 1737 (2006) na subjekty společnosti IRISL a že v souladu s prohlášením ze dne 17. června 2010 se mělo zmrazení finančních prostředků vztahovat i na další subjekty určené Radou bezpečnosti, a to za použití týchž kritérií. Nařízení č. 961/2010 odkazovalo rovněž na rozhodnutí 2010/413, na rezoluci 1929 (2010) a na prohlášení ze dne 17. června 2010.

76 S ohledem na tyto skutečnosti odůvodnění, proč Rada přijala rozhodnutím 2010/413 a nařízením č. 961/2010 ustanovení upravující zmrazení finančních prostředků dceřiných společností IRISL, a obecněji i osob a subjektů, které jsou s ní spojeny, s cílem zajistit účinnost omezujících opatření, které se jí týkají, a zabránit tedy případnému obcházení jejich prostřednictvím, vyplývá z těchto aktů jasně, srozumitelně a jednoznačně s ohledem na jejich historický kontext, jakož i na soubor pravidel, kterými se řídí omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice.

77 Tento kontext, jenž byl navrhovatelkám dobře známý, jakož i tento soubor pravidel, jim tedy umožnil pochopit odůvodnění uvedených opatření a Tribunálu vykonat jeho přezkum.

78 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že sporné akty z října 2013 právně dostačujícím způsobem odůvodňují zachování kritéria pro zápis, jímž se stanoví zmrazení finančních prostředků subjektů vlastněných, ovládaných nebo jednajících na účet IRISL, jakož i jeho rozšíření na subjekty, které IRISL poskytují pojišťovací nebo jiné důležité služby.

79 Z výše uvedeného vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že bez návrhu nezkoumal nedostatečnost odůvodnění sporných aktů z října 2013.

80 Z toho plyne, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

Ke čtvrtému a sedmému důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

81 Čtvrtým a sedmým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že jejich právo na obhajobu bylo při přijetí sporných aktů z října 2013 a listopadu 2013 dodrženo. Zaprvé navrhovatelky tvrdí, že vzhledem k tomu, že kritérium týkající se vazby na společnost IRISL tento subjekt jmenovalo výslovně, bylo třeba jej považovat za kritérium *ad hominem*, takže Rada byla povinna je informovat o zamýšlených změnách a umožnit jim, aby předložily svá vyjádření. Zadruhé tvrdí, že Rada nevzala v úvahu vyjádření společnosti IRISL před tím, než rozhodla o jejím opětovném zápisu, a že je opětovně zapsala na sporné seznamy před tím, než odpověděla na jejich vyjádření a než jim poskytla dokumenty odůvodňující tento opětovný zápis.

82 Rada, podporovaná Komisí, zpochybňuje opodstatněnost čtvrtého a sedmého důvodu kasačního opravného prostředku.

– *Závěry Soudního dvora*

83 Zaprvé je třeba připomenout, že pokud jde o omezující opatření s individuální působností, dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu zejména vyžaduje, aby příslušný unijní orgán sdělil dotyčné osobě informace svědčící v její neprospěch, které má tento orgán k dispozici a jimiž odůvodňuje své rozhodnutí (rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 121 a citovaný judikatura).

84 V projednávané věci však navrhovatelky nezpochybňují, že kritérium vazby na společnost IRISL, vyplývající ze sporných aktů z října 2013, je aktem s obecnou působností, jak správně připomněl Tribunál v bodě 97 napadeného rozsudku, jelikož objektivně a abstraktně vymezuje kategorii osob a subjektů odlišných od společnosti IRISL samotné, na něž mohou být uplatněna omezující opatření, ani to, že jiné navrhovatelky než společnost IRISL nejsou v tomto kritériu jednotlivě uvedeny.

85 Za těchto podmínek Rada nemusela před tím, než přijala kritérium týkající se vazby na společnost IRISL, sdělovat skutečnosti, které měla k dispozici, jiným navrhovatelkám než společnosti IRISL.

86 Pokud jde o společnost IRISL jako takovou, je třeba konstatovat, že uvedené kritérium neumožňuje přijetí individuálních omezujících opatření vůči ní, takže povaha *ad hominem*, jíž se dovolává ve vztahu k témuž kritériu, nezakládá povinnost Rady uplatnit judikaturu citovanou v bodě 83 tohoto rozsudku. Je třeba uvést, že v každém případě právní úprava předcházející sporným aktům z října 2013 již ve vztahu k ní stanovila takové kritérium *ad hominem*, takže neexistence informace týkající se dotčené změny jí nezpůsobila újmu, a zejména nebyla zbavena možnosti obrátit se na Radu, aby vyjádřila svůj názor, pokud jde o individuální povahu tohoto kritéria, případně v návaznosti na vyhlášení rozsudku ze dne 16. září 2013.

87 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když došel k závěru, že při přijetí uvedených aktů nedošlo k porušení práva navrhovatelek na obhajobu.

88 Zadruhé, pokud jde o otázku, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 173 až 181 napadeného rozsudku konstatoval, že Rada neporušila jejich právo na obhajobu při příležitosti jejich opětovného zápisu na sporné seznamy, je třeba připomenout, že v případě následného rozhodnutí, kterým se ponechává jméno osoby nebo subjektu na seznamu osob nebo subjektů, jejichž finanční prostředky se zmrazují, musí v zásadě přijetí rozhodnutí předcházet sdělení důkazů v její neprospěch, jakož i možnost být vyslechnut přiznané uvedené osobě nebo subjektu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 62, a ze dne 7. dubna 2016, Central Bank of Iran v. Rada, C-266/15 P, EU:C:2016:208, bod 32).

89 Byly-li sděleny dostatečně přesné informace, umožňující dotyčné osobě účinně uplatnit své stanovisko ke skutečnostem zohledněným Radou v její neprospěch, zásada dodržování práva na obhajobu nezahrnuje povinnost Rady poskytnout z vlastního podnětu přístup ke všem dokumentům obsaženým v jejím spisu. Rada je povinna poskytnout přístup k veškerým nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotyčné osoby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 92, jakož i ze dne 28. července 2016, Tomana a další v. Rada a Komise, C-330/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:601, bod 66).

90 Je rovněž třeba upřesnit, že podle judikatury Soudního dvora platí, že právo být vyslechnut před přijetím aktů, které zachovávají omezující opatření vůči osobám nebo subjektům, na které se tato opatření již vztahují, se vyžaduje, když Rada získala nové důkazy proti těmto osobám nebo těmto subjektům, a nikoli v případě, když takové zachování vychází ze stejných důvodů, jako jsou ty, které odůvodnily přijetí původního aktu ukládajícího dotčená omezující opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 63, jakož i ze dne 28. července 2016, Tomana a další v. Rady a Komise, C-330/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:601, bod 67).

91 V projednávané věci, jak uvedla generální advokátka v bodě 190 svého stanoviska, je relevantním okamžikem pro posouzení, zda Rada dodržela právo navrhovatelek být vyslechnuty, datum, ke kterému byly opětovně zapsány na sporné seznamy, a to 26. listopadu 2013. Jak přitom vyplývá z bodů 173 až 175 napadeného rozsudku, Rada navrhovatelkám sdělila dopisy ze dne 22. nebo 30. října 2013 důvody pro zamýšlený opětovný zápis, jež byly založeny na týchž skutkových okolnostech a byly v podstatě totožné s těmi, které byly uvedeny v původních rozhodnutích o zápisu přijatých v roce 2010, takže se jednalo o skutečnosti, které jim již byly známy. Z bodů 176 až 180 napadeného rozsudku mimoto vyplývá, že dopisy datovanými 15. nebo 19. listopadu 2013 navrhovatelky k těmto skutečnostem předložily svá vyjádření před přijetím sporných aktů z listopadu 2013, na něž Rada odpověděla dne 27. listopadu 2013 tím, že jim doručila dokumenty z jejího spisu.

92 Jak mimoto uvedla generální advokátka v bodě 193 svého stanoviska, na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, není Rada povinna odpovídat na vyjádření předložené dotyčnou osobou nebo subjektem před přijetím zamýšlených omezujících opatření. Zaslání takové odpovědi, jakmile byly dotyčné osoby vyslechnuty, totiž spíše souvisí s odůvodněním aktu, kterým jsou tato opatření přijata, než s dodržování práv na obhajobu.

93 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že Rada při přijetí sporných aktů z listopadu 2013 neporušila právo navrhovatelek na obhajobu.

94 Z toho vyplývá, že čtvrtý a sedmý důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

Ke třetímu, pátému a devátému důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i k první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a ke druhé části šestého důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

95 V rámci třetího, pátého a devátého důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhé části šestého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál měl v bodech 63, 71, 74 a 76 napadeného rozsudku nesprávně za to, že sporné akty z října 2013 byly odůvodněné a přiměřené cíli spočívajícímu v boji proti šíření jaderných zbraní v Íránu, a dále, že měl v bodech 93 až 95 napadeného rozsudku nesprávně za to, že přijetí těchto aktů – podle nich neslučitelných s tímto cílem v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013 – nepředstavovalo zneužití pravomoci ze strany Rady. Tribunál se mimoto podle jejich názoru dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že sporné akty z října 2013 a listopadu 2013 nepříznivě nezasáhly neodůvodněným a nepřiměřeným způsobem do jejich základních práv, zejména práva na vlastnictví a práva na ochranu jejich dobré pověsti.

96 Navrhovatelky především tvrdí, že kritérium týkající se porušení rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007) není vhodné a přiměřené cíli spočívajícímu v boji proti šíření jaderných zbraní v Íránu, jelikož neexistuje žádná souvislost mezi přepravou zbraní zakázanou v bodě 5 této rezoluce, činnostmi dotyčného subjektu a šířením jaderných zbraní. Podle navrhovatelek je tomu tak i v případě kritéria týkajícího se vazby na společnost IRISL, jelikož zápis dceřiné společnosti na seznam subjektů, jejichž majetek je zmrazen, je odůvodněn pouze v případě, že se mateřská společnost podílela na šíření jaderných zbraní.

97 Navrhovatelky mají za to, že odůvodnění Tribunálu je vnitřně rozporné. Tribunál potvrdil legalitu těchto kritérií, aniž vysvětlil, proč jsou vhodné a přiměřené tomuto cíli, a současně měl v bodech 101 a 102 napadeného rozsudku nesprávně za to, že uvedená kritéria neznamenají existenci vazby mezi navrhovatelkami a šířením jaderných zbraní, ani Radě neuložil, aby takovou vazbu prokázala. Tribunál tím podle nich přijal příliš široký výklad těchto kritérií.

98 Navrhovatelky dodávají, že Tribunál nejprve neprovedl analýzu, jak by jejich opětovný zápis na sporné seznamy umožnil dosažení uvedeného cíle a vyvinutí tlaku na Íránskou islámskou republiku, jelikož společnost IRISL, na rozdíl od toho, co se naznačuje v napadeném rozsudku, není vlastněna ani ovládána íránskou vládou. Na závěr upřesňují, že kritérium týkající se vazby na společnost IRISL opět výslovně jmenovalo společnost IRISL, tuto společnost celosvětově poznačilo jako subjekt poskytující podporu šíření jaderných zbraní, což podle nich mělo vážné důsledky pro její dobrou pověst a obchodní záležitosti.

99 Rada, podporovaná Komisí, argumenty navrhovatelek zpochybňuje.

– *Závěry Soudního dvora*

100 V rámci třetího, pátého a devátého důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhé části šestého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky v podstatě tvrdí, že Tribunál měl zaprvé nesprávně za to, že zásah do jejich základního práva na vlastnictví a práva na ochranu jejich dobré pověsti, jenž mohly způsobit sporné akty z října 2013 a listopadu 2013, byl přiměřený a že znění kritéria týkajícího se porušení rezoluce 1747 (2007) a kritéria týkajícího se vazby na společnost IRISL rovněž respektovalo zásadu proporcionality, přičemž vycházely z téže argumentace.

101 Na úvod je třeba připomenout, že v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod uznaných Listinou stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod a při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

102 Jak tedy Tribunál správně připomněl v bodech 204 a 205 napadeného rozsudku, právo na vlastnictví zakotvené v článku 17 Listiny nemá povahu absolutní výsady. Kromě toho zásada proporcionality vyžaduje, aby prostředky zavedené ustanovením unijního práva umožňovaly uskutečnění legitimních cílů sledovaných dotyčnou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné (rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 122, jakož i citovaná judikatura, a ze dne 29. listopadu 2018, National Iranian Tanker Company v. Rada, C-600/16 P, EU:C:2018:966, bod 76).

103 Co se týče soudního přezkumu dodržování zásady proporcionality, Soudní dvůr unijnímu zákonodárci přiznal širokou posuzovací pravomoc v oblastech, které z jeho strany předpokládají rozhodnutí politické, ekonomické a sociální povahy a v jejichž rámci má provést komplexní posouzení, jak Tribunál správně uvedl v bodě 62 napadeného rozsudku. Z toho Soudní dvůr vyvodil, že legalita opatření přijatého v těchto oblastech může být dotčena pouze zjevně nepřiměřeným charakterem takového opatření ve vztahu k cíli, který hodlá příslušný orgán sledovat (rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 120, jakož i citovaná judikatura).

104 Pokud jde o cíl sledovaný Radou tím, že přijala sporné akty z října 2013 a listopadu 2013, které změnily rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012, Soudní dvůr již rozhodl, že cílem tohoto rozhodnutí a tohoto nařízení je zabránit šíření jaderných zbraní, a vyvinout tak tlak na Íránskou islámskou republiku, aby dotyčné činnosti ukončila. Tento cíl, který zapadá do širšího obecného rámce úsilí o zachování mezinárodního míru a bezpečnosti, je legitimní (rozsudek ze dne 29. listopadu 2018, National Iranian Tanker Company v. Rada, C-600/16 P, EU:C:2018:966, bod 77, jakož i citovaná judikatura).

105 Pokud jde dále o přiměřenost sporných aktů z října 2013 a listopadu 2013 k dosažení uvedeného cíle, je třeba uvést, že pokud jde o kritérium týkající se porušení rezoluce 1747 (2007), z této rezoluce, jak též tvrdí Rada, vyplývá, že Rada bezpečnosti nahlížela na zákaz převodu zbraní z Íránu stanovený v bodě 5 tak, že odpovídá cíli, jímž je zajistit, aby íránský jaderný program sloužil výlučně mírovým účelům, a bránit tomu, aby Íránská islámská republika vyvíjela citlivé technologie na podporu svého jaderného a raketového programu.

106 Jak uvedla generální advokátka v bodech 76 a 77 svého stanoviska, příjmy z obchodu se zbraněmi mohou íránské vládě přímo či nepřímo poskytovat zdroje nebo prostředky různé povahy, které jí umožní pokračovat v činnosti související s šířením jaderných zbraní a rovněž mohou být za tímto účelem přesměrovány.

107 Za těchto podmínek umožňuje kritérium týkající se porušení rezoluce 1747 (2007) sledovat chování jednotlivců a organizací, které mohou přispívat k šíření jaderných zbraní v Íránu, i když tyto osoby a subjekty nemají žádné přímé či nepřímé vazby na šíření jaderných zbraní a nejsou zapojeny do těchto činností, jak Tribunál správně uvedl v bodech 101 a 102 napadeného rozsudku, takže toto kritérium se jeví jako přiměřené k dosažení cíle uvedeného v bodě 104 tohoto rozsudku.

108 Pokud jde o nezbytnost uvedeného kritéria, na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, skutečnost, že toto kritérium umožňuje přijetí opatření, jimiž se zmrazují finanční prostředky, při neexistenci vazby mezi dotčenými osobami nebo subjekty a šířením jaderných zbraní, nemůže vést k závěru, že tato opatření překračují meze toho, co je nezbytné k dosažené tohoto cíle, jelikož Soudní dvůr již rozhodl, že se nejeví, že takové kritérium pro zápis, jako je kritérium poskytování podpory íránské vládě, které

umožňuje postihnout činnosti dotčené osoby nebo subjektu, jež samy o sobě nemají vazbu, ať přímou či nepřímou, na šíření jaderných zbraní, avšak mohou jej podporovat, je nepřiměřené a překračuje meze toho, co je nezbytné pro dosažení uvedeného cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2018, National Iranian Tanker Company v. Rada, C-600/16 P, EU:C:2018:966, bod 78). Je rovněž třeba zdůraznit, že značný počet rezolucí Rady bezpečnosti, jakož i jednotlivá unijní opatření, která byla postupně přijata, odrážejí potřebu rozšířit omezující opatření určená k dosažení téhož cíle.

109 Pokud jde o rozsah kritéria týkajícího se vazby na společnost IRISL, je třeba uvést, že toto kritérium je součástí právního rámce, který je jasně vymezen cíli sledovanými právními předpisy upravujícími omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice.

110 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že jsou-li zmrazeny finanční prostředky subjektu poskytujícímu podporu íránské vládě, existuje nezanedbatelné riziko, že tento subjekt bude vyvolávat tlak na subjekty, které vlastní nebo ovládá, za účelem obcházení účinku opatření, která se ho týkají, takže zmrazení finančních prostředků těchto subjektů je nezbytné a vhodné k zajištění účinnosti přijatých opatření a toho, že tato opatření nebudou obcházena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2016, NIOC a další v. Rada, C-595/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:721, bod 89, jakož i citovaná judikatura).

111 Toto kritérium tak objektivně definuje vymezenou kategorii osob a subjektů, které by v důsledku vazeb, které je spojují se společností IRISL, mohly usnadnit obcházení omezujících opatření, která se vztahují na tuto posledně uvedenou společnost, a tudíž ohrozit cíl připomenutý v bodě 104 tohoto rozsudku, jímž je bránit šíření jaderných zbraní a vyvíjet tím tlak na Íránskou islámskou republiku, nezávisle na případném zapojení těchto osob a subjektů do šíření jaderných zbraní, a nejeví se tedy tak, že překračuje meze toho, co je pro dosažení tohoto cíle nezbytné.

112 Je třeba dodat, že argument navrhovatelek, podle kterého Tribunál uvedl rozporné odůvodnění tím, že kritérium týkající se porušení rezoluce 1747 (2007) a kritérium týkající se vazby na společnost IRISL, třebaže byla odůvodněná a přiměřená uvedenému cíli, nevyžadovala prokázání vazby mezi dotčenou osobou nebo subjektem a šířením jaderných zbraní, musí být zamítnut s ohledem na úvahy rozvedené v bodech 106 až 111 tohoto rozsudku. Tribunál tímto nezaujal příliš široký výklad těchto kritérií a jeho odůvodnění není rozporné.

113 Co se mimoto týče údajného zásahu do dobré pověsti navrhovatelek, Tribunál se rovněž nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 209 napadeného rozsudku konstatoval, že Rada netvrdila, že byly samy zapojeny do šíření jaderných zbraní, takže nebyly osobně spojovány s jednáními vykazujícími riziko pro mír a mezinárodní bezpečnost, a že zásah do jejich dobré pověsti tak byl nezbytně slabší, než kdyby byl jejich opětovný zápis na sporné seznamy založen na tomto důvodu. Pokud jde o kritérium týkající se vazby na společnost IRISL, toto kritérium rovněž nenasvědčuje tomu, že společnost IRISL byla osobně zapojena do šíření jaderných zbraní. V této souvislosti se nejeví, že uvedený zásah zjevně překračuje meze toho, co je nezbytné s ohledem na prvořadý význam cíle uvedeného v bodě 104 tohoto rozsudku a s ohledem na potřebu uvedení jasné a přesné definice těchto osob a subjektů v obecných kritériích upravujících jejich zápis na seznam osob a subjektů, jejichž majetek má být zmrazen, a sice v projednávané věci vazeb na IRISL, jež samy o sobě, jsou-li prokázány, odůvodňují takový zápis.

114 Z toho vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl v bodech 71, 73, 75 až 77, 103 a 208 napadeného rozsudku v podstatě za to, že kritérium týkající se porušení rezoluce 1747 (2007) a kritérium týkající se vazby na společnost IRISL je třeba považovat za kritéria dodržující zásady proporcionality a dále tím, že měl za to, že omezení práva na vlastnictví a poškození jejich pověsti nejsou vzhledem ke sledovaným cílům zjevně nepřiměřená.

115 Zadruhé, navrhovatelky nepředložily důkazy, které by mohly prokázat zneužití pravomoci, jichž se dopustila Rada přijetím sporných aktů z října 2013. Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že akt je stižen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 135), jak správně připomněl Tribunál v bodě 92 napadeného rozsudku.

116 Jak přitom vyplývá z bodů 46 až 63 a 101 až 114 tohoto rozsudku, Tribunál v bodech 93 až 95 napadeného rozsudku dospěl ke správnému závěru, že rozsudek ze dne 16. září 2013 nebránil přijetí těchto aktů, které jsou v souladu s legitimním cílem zabránit šíření jaderných zbraní a vyvinout tak tlak na Íránskou islámskou republiku, aby ukončila činnosti šíření jaderných zbraní, takže správně zamítl žalobní důvod vycházející ze zneužití pravomoci.

117 Z toho vyplývá, že třetí, pátý a devátý důvod kasačního opravného prostředku, jakož i první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhá část šestého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuty.

K první části šestého důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

118 V rámci první části šestého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky zaprvé tvrdí, že Tribunál nesprávně opomněl konstatovat zjevně nesprávná posouzení, jichž se dopustila Rada při opětovném zápisu společnosti IRISL na sporné seznamy. Odůvodnění Tribunálu v bodech 117 a 131 napadeného rozsudku, které vychází ze zjištění skutečných porušení rezoluce 1747 (2007) v roce 2009, je podle nich fakticky nesprávné. Zpráva Výboru pro sankce Rady bezpečnosti za rok 2009, ze kterého Rada vycházela, neumožňuje konstatovat, že společnost IRISL porušila tuto rezoluci. Tribunál podle jejich názoru v bodech 120 a 124 napadeného rozsudku rovněž nepřiznal dostatečnou váhu důkazům a zejména svědectvím, které navrhovatelky předložily za účelem prokázání neexistence zapojení společnosti IRISL do porušování rezoluce 1747 (2007).

119 Navrhovatelky zadruhé tvrdí, že v bodech 136 až 165 napadeného rozsudku Tribunál opomněl konstatovat nesprávnost skutkových zjištění Rady, když měl za to, že opětovný zápis jiných navrhovatelek než společnosti IRISL byl odůvodněn na základě kritéria týkajícího se vazby na společnost IRISL. Pokud jde o společnosti Khazar Shipping Lines, IRISL Europe a Valfajr 8th Shipping Line, Tribunál se podle navrhovatelek omezil na tvrzení, že jejich opětovný zápis na sporné seznamy byl odůvodněn tím, že jsou vlastněny společností IRISL, zatímco Rada neposoudila úroveň jejich vlastnictví a zda bylo pravděpodobné, že by mohly být vystaveny tlaku na obcházení omezení uložených společnosti IRISL, a pokud jde o společnosti Qeshm Marine Services & Engineering a Marine Information Technology Development, na tvrzení, že se jedná o dceřiné společnosti IRISL. Kromě toho měl Tribunál nesprávně za to, že společnosti HDSL a Safiran Payam Darya Shipping Lines jednaly na účet společnosti IRISL tím, že převzaly některá z jejích plavidel jakožto skuteční příjemci. Pokud jde o společnost Irano Misr Shipping, Rada neoznačila služby, které poskytuje, ani skutečnost, proč mají být důležité.

120 Rada a Komise mají za to, že první část šestého důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná a v každém případě je neopodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

121 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je pouze Tribunál příslušný ke zjišťování a posuzování skutkového stavu a v zásadě k posuzování důkazů, které přijal na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž tyto důkazy byly získány řádně a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší pouze Tribunálu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Toto posouzení tudíž nepředstavuje s výhradou případu zkreslení těchto důkazů právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (rozsudek ze dne 7. dubna 2016, Akhras v. Rada, C-193/15 P, EU:C:2016:219, bod 67 a citovaná judikatura).

122 V projednávané věci v rozsahu, v němž navrhovatelky tvrdí, že opětovný zápis společnosti IRISL na základě kritéria týkajícího se porušení rezoluce 1747 (2007) nebyl odůvodněn s ohledem na zprávu Výboru pro sankce Rady bezpečnosti za rok 2009, na kterou poukázala Rada, a na svědectví, která předložily, je nutno konstatovat, že navrhovatelky ve skutečnosti navrhují, aby Soudní dvůr provedl nové posouzení skutkového stavu a důkazů předložených Tribunálu, jakož i hodnoty, kterou je třeba jim přiznat, aniž tvrdí, že došlo ke zkreslení těchto důkazů, což není ve stadiu kasačního opravného prostředku přípustné. Z týchž důvodů je nepřípustná jejich argumentace týkající se skutkových zjištění Tribunálu rozvedených v bodech 136 až 165 napadeného rozsudku, pokud jde o skutečnost, že IRISL vlastní společnosti Khazar Shipping Lines, IRISL Europe a Valfajr 8th Shipping Line, že ovládá společnosti Qeshm Marine Services & Engineering a Marine Information Technology Development, že společnosti HDSL a Safiran Payam Darya Shipping Lines jednaly na její účet a že jí společnost Irano Misr Shipping poskytovala důležité služby.

123 Z toho vyplývá, že první část šestého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

124 Vzhledem k tomu, že byly zamítnuty všechny důvody kasačního opravného prostředku, je třeba kasační opravný prostředek zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

125 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

126 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

127 Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelky neměly ve věci úspěch, je třeba jim uložit, že ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou.

128 Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu, který se na základě jeho čl. 184 odst. 1 použije na řízení o kasačním opravném prostředku, ponese Komise vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Společnosti Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Shipping Lines, IRISL Europe GmbH, Qeshm Marine Services & Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Marine Information

Technology Development Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Hoopad Darya Shipping Agency a Valfajr 8th Shipping Line Co. ponesou vlastní náklady řízení a ukládá se jim náhrada nákladů řízení vynaložených Radou Evropské unie.

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Podpisy.